

На нашых вачах сыходзіць у гісторыю традыцыя адпраўлення маёвых і чэrvеньскіх набажэнстваў ля прыдарожных крыжоў. Хутчэй за ўсё, падростаючыя пакаленні будуць ведаць пра яе толькі з апавяданняў блізкіх. У чым прычыны і як ставіцца да гэтага працэсу? У размове з а. Юрыем Кулаем, кармэлітам, разбіраемся ў крыніцах заняпаду набажэнстваў у маі і чэrvені. Спрабуем намацаць гэтую рэчаіснасць, знайсці правільны падыход да яе. Разважаем і пра урбанізацыю, і пра стан веры, і пра сучасныя малітоўныя практыкі.

† – ***Айцец Юрый, у Вашай роднай мясцовасці былі традыцыі маёвых і чэrvеньскіх набажэнстваў? Якія ўспаміны засталіся?***

– Па маінай лініі ў нас уся сям’я католікі. Бабуля жыве ў Камянецкім раёне, там вельмі традыцыйная парафія. Людзі, натуральна, не маглі штодзённа прыходзіць у касцёл, таму збіраліся ля прыдарожных крыжоў і маліліся літаніямі. Ці чыталі, ці спявалі – хто як мог.

У маёй роднай парафіі ў Брэсце таксама былі гэтыя набажэнствы. Усё афіцыйна: пасля св. Імшы адбывалася выстаўленне Найсвяцейшага Сакраманту, спяваліся літаніі. Я як міністрант у гэтым актыўна ўдзельнічаў. Магу сказаць, што я асабіста прасякнуў гэтым. Для мяне натуральна, што маі – гэта маёвыя набажэнствы, а чэrvень – чэrvеньскія.

Аўтар: Арцём Ткачук
27.06.2021 00:00

Аўтар: Арцём Ткачук
27.06.2021 00:00
